

stærke nok til at færdes paa Fjorden eller Søen om Natten og i uroligt Veir, kunne selvfølgelig fiske, men den gamle og ældre Fisser, der er henvisst til lettere Fisseribrug, er afftaaret deraf. Det kan ikke hjælpe, at han sætter sine Kroge og Net ud, naar Malevaadsfisserne tage dem med sig, og derfor er det faare naturligt — jeg kjender temmelig nøie, hvorledes det gaar til — at Fisseribefolkningen maatte aftage. Derimod skulde man synes, at det er underligt, at Udbyttet blev mindre, men jeg tror, at alle de, som kjende Forholdene, vil komme til at erkjende, at jeg har Ret i, at, naar man kommer til at fiske overalt med disse Redstaber og de sjaaamastede Vaad, maa al Slags Fiskeyngel blive samlet op, og Fiskebestanden ødelægges. Som en Følge af denne Erkjendelse naaede vi saa vidt i 1872, at vi fik indskrænkende Bestemmelser for den østre Del af Limfjorden og en Del af den Sydvestlige. Det lykkedes ikke helt den Gang at gennemføre det Princip, som forekom nogle af os det ønskeligste, nemlig Principet af 1857; man maa jo vide, at den Gang stod hele det saakaldte Høireparti og Regjeringen mod os, men trods den stærke Modstand vare vi, min Sidemand tilhøire (B. Holm), det daværende ærede Medlem for Viborg og jeg, stærke nok til at gennemføre Noget af det rette Princip her i Thinget paa Grund af det stærke Tryk, som Fisserne paalagde Thinget ved en Mængde Andragender, der kom frem, og som støttede sig paa den samme Tanke om at vende tilbage til Principet af 1857, nemlig at man skulde have fredede Strækninger i Limfjorden, hvor Malevaad skulde forbydes. De ærede Medlemmer maa nu ikke tro, at fordi man forbyder Malevaad paa nogle enkelte Steder, man da ikke kan fiske lige saa godt. Sagen er nemlig den, at Malene skulle nok vandre ud i de større Bænde, og Malevaadsfisserne ville lige saa godt have Fordel deraf som Bundgarnsfisserne. Nu forekommer det mig underligt, at det skulde være urimeligt at antage, at et Fisseri som Bundgarnsfiskeriet, om hvilket dog Ingen længer vil paastaa, at det er ødelæggende hverken for Ynglen eller for Bunden, ikke skal beskyttes, og dog synes det, Thinget finder det urimeligt, at Snderrigsministeren skulde tage et saadant Spørgsmaal om Bundgarnsfiskeriet under Overveielse. Derimod, naar der kommer høie Skrig fra Malevaadsfisserne, saa gaar Thinget med, selv om det, de forlange, er nok saa ufornuftigt; jeg sigter i saa Henseende til en Del tidligere indkomne Andragender, der har ligget for, men som jeg ikke skal komme ind paa nu. Jeg tror imidlertid nok, at man vilde

gavne Fisserne i Limfjorden, dersom man vilde gaa ind paa at frede de enkelte Strækninger, her er Tale om, og navnlig da de Strækninger, hvor flere Malob ndmunde i Limfjorden, og dette vilde efter min Mening ikke alene være til Gavn for Fiskeriet i Limfjorden som saadant, men ogsaa for de tilstødende Ferskvandsfiskerier. Jeg gaar selvfølgelig ikke ud fra, at det, jeg udtaler i Dag, skulde finde en saadan Anerkjendelse her i Thinget, at dette vilde gaa med til at henvisse Andragendet til Snderrigsministeren, men jeg er overbevist om, at hvis vi komme ind i roligere politiske Forhold, og det viser sig, at den nuværende Regjering satte større Pris paa at imødekomme Befolkningens Krav end at sidde paa Taburetterne, vil den Tanke, jeg gjør gjældende her i Dag, ogsaa nok komme til at trænge igjennem her i Thinget, selv om man forkaster Indstillingen her i Dag. Og jeg skal derfor tilføie, at uagtet der var mange forskellige Meninger i det Udvalg, der i sin Tid behandlede Fisseriloven, vare Alle dog enige om, at disse Strækninger, her er Tale om, skulde have det, som her i Andragendet ønskes, nemlig Forbud mod Brugen af Malevaad, saa jeg synes, at det er noget underligt, at Thinget stiller sig saaledes her, som det gjør. Jeg kan ikke betragte den Stilling, som det indtager, anderledes, end at det er lidt partiisk overfor de forskellige Slags Fisseribrug her i Bæudet. Naar nemlig Malevaadsfisserne efter en stærk Agitation komme med et Andragende, ere vi Alle med og sige, at det skal henvises til Snderrigsministeren. Naar jeg nu udtaler, hvad jeg her har udtalt, er jeg ikke vis paa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 2den Valgkreds (Rosen) har de samme Grunde som jeg til at foreslaa Andragendet henvisst til Ministeren, men Et er han dog entig med mig om, og det er, at han synes, at Andragendet fortjener Overveielse af Snderrigsministeren. Jeg vil altsaa anbefale Thinget at stemme for Andragendet under Nr. 2. — Med Hensyn til det andet Andragende fra 19 Fiskere i Middelfart skal jeg tillade mig at udtale, at ikke saa lignende Andragender have vi jo haft tidligere i denne Samling, og de ere jo ikke blevne henviste til Snderrigsministeren. Man sagde da, at disse Spørgsmaal vilde finde deres Afgjørelse ved et lille Lovforslag, som Ministeren var fremkommet med efter Foranledning af Finantsudvalget. Jeg kan derfor ikke nægte, at det er noget inkonsekvent, naar man nu bagefter Lovforslagets Vedtagelse kommer med Andragender om samme Spørgsmaal, der dog nu foreløbig er afgjort for 5 Aar. Da Medlemmer af Udvalget imidlertid mene, at